

at de Banker, som krakkede i 1908, ikke opfyldte den Likviditetsfordring, som nu Lovforslaget stiller, hvis det bliver vedtaget uforandret; de havde sikkert ikke saa mange Kreditforeningsobligationer eller Statsobligationer eller lignende, som de kunde belaae i Nationalbanken. Derom kan jeg intet sige paa staaende Fod. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem har Uret; men hvad der er ganske sikkert, det er, at de i hvert Fald havde en Vekselporfeuille, som de kunde have rediskonteret i Nationalbanken. Deres store Tab havde de mig bekendt ikke i noget særlig stort Omfang lidt paa deres Vekselporfeuille, men væsentligt ved deres Anbringelser i faste Ejendomme, og jeg skulde tillade mig at tro, at disse vilde have faldet ind under Regelen i det foreliggende Lovforslag, saaledes at det derigennem ogsaa rent erfaringsmæssigt vilde have været godtgjort paa slaaende Maade, at denne Regel var utilstrækkelig.

Naar den ærede Ordfører dernæst harcellerede over Udtrykket „faa Dages Opsigelse“ — for hvad vilde faa Dages Opsigelse betyde? — og mente, at det gjorde en stor Forskel, at man fra Flertallets Side blot havde talt om Beløb „paa Anfordring“, medens vi desuden tog Beløb „paa faa Dages Opsigelse“ med, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at derved er der sigtet til de Beløb, der er indsatte paa en 3—4 Dages Opsigelse. Det er det almindelige; at man skulde kunne strække dette ud over mangfoldige Dage, fordi der blot staar „faa Dages Opsigelse“, kan jeg ikke tro; imod dette vil efter Mindretallets Mening Bankinspektørens Tilstedeværelse være den tilstrækkelige Garanti. Den ærede Ordfører kunde endda have Ret i, at hvis der blot stod dette i Loven, og der ikke var nogen til autentisk at fortolke det, kunde det siges at være en upræcis Sprogbrug, men det ejendommelige ved denne Lov er netop dette, at Statsopfattelsen, om jeg saa maa sige, bliver inkorporeret i en levende Person, der stadig fører Tilsyn med Bankerne og stadig kan føre den rette Fortolkning af Loven igennem med Myndighed overfor Banken.

Men jeg vender mig til det, som altsaa er Hovedsagen, at efter det ærede Medlems Mening i Modsætning til den højtærede Handelsministers staar det klippefast, at det, han ønsker, er, at denne Likviditetsbestemmelse skal forstaas saaledes, at Kreditforeningsobligationer er tilstrækkelige. Han gik endogsaa saa vidt, at han sagde: Ja, men ellers vilde Bankerne ikke i saa høj

Grad være Købere af Kreditforeningsobligationer, som de nu er. Altsaa, Hensynet til Bankernes Likviditet stiller han i anden Række, og Hensynet til Kreditforeningerne, at de kan faa et købedygtigt Publikum, stiller han i første Række. Og jeg indrømmer ham stadig, at Ordene dækker den Opfattelse. Men saa er det netop, det vil gaa, som jeg siger, at i Tilfælde af et run vil praktisk og faktisk Bankerne kun være henviste til at skaffe sig de nødvendige rede Penge til Imødegaaelse af dette run ved at belaae deres Kreditforeningsobligationer i Nationalbanken. At Kreditforeningsobligationer overhovedet ikke er en bankmæssig Anbringelse, naar der er Tale om run i et betydeligt Omfang, turde være givet, netop fordi de i den Forstand ikke er let realisable; i det Øjeblik man kaster en Bunke af dem ud paa Markedet, maa Kursen synke meget betydeligt. Forsaa vidt de skal lombarderes i den seddeludstedende Bank, kommer vi netop til det, jeg skildrede i min første Tale, at man meget let risikerer, at den seddeludstedende Bank ikke vil være i Stand til at lombardere den vældige Mængde Kreditforeningsobligationer, som i Tilfælde af en gennemgribende, almindelig Pengekrise vil blive præsenteret den til Lombardering. Den ærede Ordfører synes endogsaa at mene, at der er ikke stor Forskel paa, om man siger „Kreditforeningsobligationer“ eller „udenlandske Tilgodehavender“. Jo, der er den betydelige Forskel, saaledes som Mindretallet har formuleret det, at der er Tale om „paa Anfordring“ betalbare Fordringer paa udenlandske Banker. Hvis man paa solide, førsteklæsses udenlandske Banker har Tilgodehavender, der kan høves „paa Anfordring“, saa kan man faa Mønt, om jeg saa maa sige, ved blot at telegrafere efter den, og paa disse vil ganske sikkert Nationalbanken altid kunne skaffe Penge. Saa der er en afgørende Forskel, en ganske afgørende Forskel, som der er det mellem det, der faktisk er lig med rede Penge, og det, der i hvert Fald kun kan bruges som Underlag for en seddeludstedende Bank til at skaffe Penge.

Men saa kommer vi endelig til det, som er Hovedargumentet, hvis man vil gøre den Betragtning den Ære at kalde den for et Argument, den Betragtning, som gøres gældende til Fordel for, hvad jeg altsaa kalder, at Bankerne ikke behøver at være likvide. Det er den ved første Øjekast ret bestikkende Betragtning: Du gode Gud, skal da i dette kapitalfattige Land Bankerne ligge og flyde med store Kontantbe-